



Бомбашки напад 22. јула у центру норвешке престонице и масакр на острву Утоја, удаљеном 40 километара од Осла, после којих је за Андресом Брејвиком, самозваним ратником против „мондијализације“ Норвешке, против ислама, марксизма и мултикултуралности остало готово 80 мртвих, ваљано илуструје „информатичку међаву“ коју је својевремено анализирао Бодријар.

Подаци о том злочину су у муњевитом ритму лансирани у јавност, многису још брже нестајали из јавног видокруга, или су били редизајнирани и представљени у новом кључу. Танана опна која нетачно дели од тачног, истину од неистине, претворена је у рибарску мрежу, којом се, како је давно писао Ђуро Шушњић, рибаре људске душе, а чињенице одлазе готово у неповрат.

Отуда се и десило да тако велика важност буде приписана некаквом, наводно Брејвиковом програмском штиву, опсежном програму „2083 – Европска декларација о независности“, у коме се Срби помињу као инспирација за почињени злочин.

На овдашњим јавним „часовима анатомије“ протеклих дана је имала подршку и теорија која би да потврди постојање некакве српско-брејвиковске везе, уз истовремено игнорисање неких важних чињеница, које су обелодањене већ првих минута после помора у Норвешкој.

Подсећамо да је одмах јављено да се Брејвик „уписао“ у масоне 2008. и да је припадник Реда витезова темплара, што није привукло готово никакву пажњу овдашњих „зналаца“, мада је изазвало неку врсту буре у европској масонерији.

Елементарно познавање масонских принципа и протокола каже да се у братство слободних зидара појединац не „уписује“, него после сложене процедуре кандидат можда буде примљен у масонске редове, што важи и за организацију темплара.

Када се 24. јула огласио велики мајстор Велике ложе Норвешке Иван Анштајн Скар, потврдио је Брејвикову масонску припадност и да је он после почињеног злочина одмах избачен из њихових редова.

Огласиле су се одмах и две велике ложе Шпаније, као и велике ложе Швајцарске, Италије, Данске, Шведске и женска Велика ложа Румуније. Оне су оштро осудиле масакр, уз нагласак да њихови припадници делују против сваког вида фундаментализма, религиозног или политичког, да промовишу демократију и секуларизам, уважавају индивидуална веровања и уверења, без обзира на језик, идеологију, верску и расну припадност, те да је Брејвиков случај „инцидент у историји масонерије“ који треба да остане да живи у сећању као чин „негативног, деструктивног и расистичког поступка једног екстремисте“, чије је недело у „тоталној супротности са масонеријом“.

Огласио се и Ред витезова темплара, са седиштем у Швајцарској, чији је велики мајстор пензионисани амерички адмирал Кери, поричући да је Брејвик припадао овој организацији, која не окупља никакве „модерне 'крсташе““, већ појединце који настоје да кроз своја добра дела искажу своју хришћанску веру.

Све у свему, истовремено оглашавање оволиког броја европских масонских ложа прилично је неуобичајено.

Уз остало, разлог за то можда је садржан у чињеници да редовима масона у Норвешкој могу да припадају искључиво хришћани.

Темељи такве праксе, која се примењује у скандинавским земљама, ударени су оснивањем Велике ложе Шведске средином 18. века и до данас су готово непромењени, а примењују се још у Норвешкој, Данској, Финској, Исланду и у великој Земаљској ложи Немачке.

На тој, ексклузивистичкој хришћанској основи, Андрес Брејвик је једино и могао да постане масон у Норвешкој. Његово позивање на „одбрану хришћанства“, очигледно је морало да изазове реаговање многих масонских ложа у Европи.

У суботу је таблоид „Верденс ганг“ пренео вест да се на листи Брејвикових мета, поред седишта норвешке владајуће Радничке партије, налазила и Краљевска палата.

„Током саслушавања, он је рекао да је планирао да нападне друге циљеве, али да је 22. јула напао само на седиште владе у Ослу и Утоју“, изјавио је тужилац Пал-Фредрик Хјорт Краби, пренео је АФП.

Зграда владе, дворско имање, партијско седиште, све те Брејвикове мете, смештене су на, рецимо тако, „комшијској удаљености“. Баш као и седиште Нобеловог комитета за мир и храм Велике ложе Норвешке.

Норвежанин Андерс Беринг Брејвик, ухапшен због убиства 77 људи у два напада, и даље велику пажњу посвећује свом изгледу, а међу његовим бројним бизарним захтевима најновији је упућен норвешкој влади, од које је тражио оставку, а од краља да абдицира, као услов да настави да разговара са полицијом, преноси Танјуг. Да би открио више информација о бомбашком нападу у центру Осла и пуцњави на острву Утоја, Брејвик захтевао и оставку војног руководства и да он буде постављен за шефа војске, пренео је АФП.

Два психијатра ће ове седмице почети процену о Брејиковом менталном здрављу, а његов адвокат је рекао да је његов клијент вероватно луд, али да је прерано рећи да ли ће то бити његова одбрана. Од када је у затвору, Брејвик је одбијао да се фотографише за досије, како би се појављивале само фотографије које је он пажљиво правио, као што је слика на којој је у масонској униформи или са упереном пушком, пише лист „Сандеј телеграф“.

Пошто му је одбијен захтев да носи борбену униформу, Брејвик је захтевао да у јавности, приликом одласка на суд или у полицијску станицу, носи искључиво црвени „ла кост“ џемпер. Брејвик је о „дрес коду“ детаљно писао и у свом манифесту на 1.500 страна, објављеном непосредно пре напада.

Један од његових школских другова изјавио је за „Сандеј телеграф“ да је Брејикова

потреба да привуче пажњу била очигледна и пре 10 година. Он је рекао да му је Брејвик признао да је имао пластичну операцију носа и браде у САД и да је то био логичан корак у жељи за физичким савршенством.

Слободан Кљакић

(Политика)